तव शरीरे 'आस्थितं' अस्माभिः कृतं निष्पीडनादिविकार-जातमवस्थितं 'तत्' सर्व्वं, 'ते' तव, 'शमु' सुखनिमित्तमेव, 'अस्तु', 'पथीनां' स्वर्गाद्युत्तमलोकमार्गाणां, 'सङ्गमने' सम्यक् प्राप्तौ, 'जानीतात्' हे सोम त्वं 'नः' अस्मान्, जानीहि अस्माभिः कथितमित्येवमनुस्मर ॥

(८) अथाष्टमं मन्त्रमाह। "एतं जानीतात्परमे व्योमन्। वृकाः सधस्था विद रूपमस्य ॥ ३ ॥ यदा गच्छात्पथिभिर्देवयानैः। इष्टापूर्त्ते कृणुतादा विरस्मै" इति। हे सोम 'परमे व्योमन्' उत्कृष्टे विशेषेण रक्षके स्वर्गे, 'एतं' यजमानं, 'जानीतात्' त्वं जानीहि, स्वर्गप्राप्त्यर्थमेतमनुगृहाण, हे 'सधस्थाः' अनेन यजमानेन सहास्मिन्नवस्थिता हे देवाः, 'वृकाः' पापनिवारकाः सन्तः, 'अस्य', यजमान'रूपं' कर्म्मानुष्ठाने वृत्तलक्षणं 'विद' जानीत, एतावत् पुण्यमनेन कृतमिति स्मरत। तव सतो 'यदा', अयं यजमानो 'देवयानैः' देवगमनार्हैः, 'पथिभिः' मार्गैः, 'गच्छात्' गच्छेत्, तदानीं 'अस्मै' अस्य यजमानस्य इष्टापूर्त्ते श्रौतस्मार्त्ते कर्म्मणी, दैविकपैत्रककर्म्मणी वा, 'आविष्कृणुतात्' हे सोम स्वर्गलोके प्रकटीकुरु ॥

(९) अथ नवमं मन्त्रमाह। "अरिष्टो राजन्नगदः परेहि। नमस्ते अस्तु चक्षसे रघूयते। नाकमारोह सह यजमानेन। सूर्य्यं गच्छतात् परमे व्योमन्" इति। हे 'सोम राजन्', 'अरिष्टः' केनचिदप्यहिंसितः, 'अगदः' रोगरहितश्च सन्, 'परेहि' परावृत्तं स्वस्थाने गच्छ, 'चक्षसे' दर्शने कुशलाय,